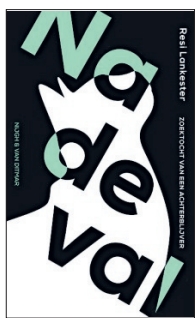

Na de val Over de dood van een Amsterdamse boekverkoper

‘Er kon er maar één op het podium staan’

De vader van Resi Lankester, de markante boekverkoper van het Amsterdamse antiquariaat Westman's Wereld, maakte in 2001 een einde aan zijn leven. Ze schreef er het boek *Na de val* over. ‘Lang worstelde ik met de gedachte: Je hebt iets gemist.’

tekst Marjolijn de Cocq, foto Hilde Harshagen

NON-FICTIE
RESI LANKESTER
NA DE VAL
Nijgh & Van Ditmar,
€21,99
256 blz.

Het was geen on-aangekondigde dood, die van Erik Lankester – schrijver en boekverkoper in Amsterdam, eigenaar van antiquariaat Westman's Wereld in de Korte Lijnbaanssteeg. Een jaar eerder had hij al de sprong gemaakt uit de hoge ramen van de derde verdieping – en die ternauwernood overleefd. Zijn doodsverlangen werd voorafgaande aan de tweede sprong, die hem op 69-jarige leeftijd wel fataal werd, steeds meer uitgesproken. Resi Lankester (1975) was toen 26 jaar en radioverslaggever. Ze nam enkele gesprekken met hem op, die worden weergegeven in haar boek *Na de val*, dat dinsdag verschijnt. Elf dagen ervoor: ‘Ik: “Dus je wilt dood?” Hij: “Ja.” Ik: “Liever vandaag dan morgen?” Hij: “Ja.”’

Toen hij dood was, die markante vader met wie ze sinds de scheiding van haar ouders een wisselvallige verhouding had, had ze haar mobiele telefoontje in de kast gegooid. Dat had ze alleen bij zich gedragen ‘voor het geval dat’. Nu hoefde ze niet meer te wachten op het onvermijdelijke nieuws. Ze probeerde ‘licht’ te leven, zocht de roes om het leven nu eens naar eigen hand te zetten, om de zwaarte die ze mogelijk van haar vader had geërfd bij voorbaat de baas te zijn. Maar verdriet, nachtmerries en vragen drongen zich op. Zelfverwijt ook: waarom had ze hem nooit gevraagd, toen het nog kon, hoe het had gevoeld, die eerste keer bij het raam? Ze was toch journaliste? Jarenlang heeft ze zichzelf daarmee gepijnigd.

In *Na de val* beschrijft ze hoe ze voor een psychologisch maandblad kinderen van zelfmoordenaars interviewt en daardoor bij zichzelf de blik naar binnen richt. Ze besluit de dozen te openen met papieren van haar vader die ze na het leegruimen van zijn ‘imperium’ jaren ongeopend in haar kelder heeft laten staan. “Als ik het nu teruglees in mijn boek, is het bijna alsof ik het verhaal lees van een ander. Ik word met terugwerkende kracht verdrietig om dat meisje van 26 dat ik toen was. ik heb meer compassie gekregen voor mezelf.”

U beschrijft een vader die zeer onberekenbaar was. Mogelijk was er sprake van een narcistische persoonlijkheidsstoornis, ontdekte u, en/of manische depressie. Kunt u hem achteraf beter begrijpen?

“Het is niet per se zo dat ik dingen uit mijn jeugd beter begrijp, maar dat hij plat gezegd een gestoord kantje had, werd wel heel duidelijk door al die papieren van mijn vader uit te stal-

len. Hij was zó niet te duiden. Er was de controverse van dat narcistische met een laag zelfbeeld in combinatie met misschien een manische depressie en dat laatste jaar ook het waanbeeld dat hij alzheimer had. Het is geen duidelijker, maar wel een completer beeld, waardoor ik mezelf makkelijker kan vrijpleiten. Lang worstelde ik met de gedachte: Je hebt iets gemist. Wát had ik anders kunnen zeggen of doen? Maar ik was natuurlijk ook zijn kind; eigenlijk had hij er voor mij moeten zijn. Ik probeerde er altijd voor hém te zijn.”

Waarom had ze hem nooit gevraagd hoe het had gevoeld, die eerste keer bij het raam?

Hij had ook iets geniaals, met al zijn literaire kennis en de eigenzinnige streken waarover u in het boek schrijft.

“Daarom bewonderde ik hem ook echt, ik wilde graag een dag per week in zijn winkel werken om iets van zijn kennis mee te krijgen. Als je in de winkel binnenkwam, hoefde je maar een vraag te stellen en dan kon hij zo drie uur lang antwoord geven. Klanten kwamen speciaal langs om zijn verhalen te horen. Het was een onemanshow, er kon er maar één op het podium staan. Hij was interessant, fascinerend, onderhoudend, erudiet. En als ik de stad in wilde om te shoppen, deed hij dat altijd met mij. Mijn moeder riep bij voorbaat: ‘De Kalverstraat? O nee!’ Hij kon ook een leuke, lieve vader zijn, maar er was ook die afwerende kant waardoor het altijd weer ingewikkeld werd.”

Uw moeder is tijdens het proces van uw boek overleden; voelde u zich daardoor vrijer tijdens het schrijven?

“Nu ik daar bij stilsta: ik denk het wel. Toen ik haar de verhalen had gestuurd die ik voor het maandblad had geschreven, zei ze: ‘Ja ja, ik heb ze gekregen, maar ik ben wel een beetje klaar met het onderwerp zelfmoord.’ Dat vond ik

→ **Resi Lankester: ‘Als ik het nu teruglees, is het bijna alsof ik het verhaal van een ander lees.’**

